

popratnoj riječi za ovo izdanje – ne predstavlja rekapitulaciju samo u tome smislu da bi na puno manje stranica i dopadljivijim spisateljskim stilom ponovo prikazao sadržaje i probleme iz velike studije. “*Čitati Platona*” jest uvod u Platona, ali to je u izravnijem smislu propedeutički uvod u *problemski studij* Platonove filozofije, napose u problem njezina medija. Osobitost i kvaliteta toga uvoda sastoji se u živo i majstorski izvedenom hermeneutičkom paradoksu da se dva tradicionalno problematična aspekta Platonova filozofiranja, “sadržaj” i “forma”, prikažu kao da se na emfatičan i po filozofiju odlučujući način prepliću tako usko da bi u konačnici ipak ostali različiti. I Szlezák dokazuje da pravi sadržaj Platonove filozofije premašuje korpus dijaloga, a pri tome najautentičnije platoničko svjedočanstvo daju sami dijalozi.

Taj Szlezákov prikaz posebno uskog preplitanja sadržaja filozofiranja i oblika njegova prikaza u Platonovim dijalozima je hermeneutički dobitak za sve istraživače Platona. U tome je ovaj njegov prilog polučio odobravanja i u protivničkom taboru antiezoterijski nastrojenih zagovaratelja filozofske samodovoljnosti Platonova dijaloškog opusa. No dokaz o nužnom i, štoviše, programiranom *razilaženju* sadržaja i dijaloške metode je nemio dar svakome tko hermeneutičku redukciju na dijaloge pretpostavlja studiju cijelog historijskog Platona. Szlezák ni ovdje kao ni u svojoj velikoj studiji iz 1985. ne nastupa samo kao filozofski obrazovani filolog koji nakon niza prominentnih imena, napose njemačkih od F. Schleiermachera preko J. Stenzela do H. G. Gadamera, ponovo varira interpretacijsku figuru da Platonovi dijalozi kao izražajni medij odlučujuće oblikuju sadržaje njegove filozofije. On je, štoviše, prvi filozofski obrazovani filolog koji je u spomenutoj studiji iz 1985. na ranim i srednjim dijalozima tekstualno-egzegetski i književno-teorijski utemeljeno, do u detalje pokazao *kako* se dijalog kao književni žanr i filozofski sadržaji konkretno i uistinu međusobno uvjetuju i oblikuju. Takav prikaz Platona nije pružio još ni jedan vatreni obožavatelj dijaloga, ponajmanje filozofi. Navođenju na tu spoznaju, razlaganju i opravdavanju takvog pristupa Platonu posvećena su i dvadeset i sedam poglavlja knjige “*Čitati Platona*”, koja izrastaju jedna iz drugih i neprestance upućuju unaprijed i vraćaju unatrag jedna na druga, tvoreći tekst koji poput napete priče na kraju traži *još čitanja*.

No, rezultati tih Szlezákovih dijaloško-imanentističkih istraživanja, što uzorno strogo slijede tekst dijaloga, razbijaju svaku iluziju o povratku na ideologiju antiezoterijskog imanentizma. Naprotiv, Szlezáкова istraživanja i zaključci dovode iz osnova u pitanje svaku važnost dihotomije između ezoterizma i dijalogicizma kao obzora tumačenja. Ona se za njega razrješava u spoznaji da je tu riječ o dvije vrste imanentizma, historijskoj i dijaloškoj, koje treba kritički objediniti, jer ako se samo držimo Platonovih iskazâ u dijalozima, moramo uvidjeti da je dijalog kao oblik filozofiranja daleko od toga da bi bio koncipiran

